

SENTÈNCIA 2001-15 DE 9 DE MARÇ DE 2001

**CASS. PENSIÓ DE VELLESA. ACTIVITAT ASSALARIADA
regular abans de la posada en marxa del règim andorrà de Seguretat Social.
Certificació emesa per l'empresari. No es pot qüestionar
per la CASS per primera vegada en contestar la demanda.
COTITZACIÓ ININTERROMPUDA. No és exigible.**

Ponent : M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La sentència de la Secció Administrativa de la Batllia número 2000-85, de 28 de setembre de 2000, estima la demanda formulada pel Sr. M.I.M., anul·la les resolucions recorregudes i declara el dret de l'agent a ésser beneficiari d'una pensió mínima de vellesa de 5.000 punts, amb efectes a partir del 9 de setembre de 1999.

2.- Contra la sentència esmentada ha interposat un recurs d'apel·lació la Caixa Andorrana de Seguretat Social, que ha tingut entrada en aquesta Sala el 24 de novembre de 2000, indicant que no s'ajusta a Dret l'argument de la sentència de no poder oposar, per primera vegada al contestar la demanda, la manca d'acreditació de treball regular abans de la instauració del règim de seguretat social i que no s'interpreta l'article 41 del Reglament Tècnic d'acord amb la seva finalitat.

3.- Un cop feta la designació del magistrat ponent, de l'anterior escrit se n'ha donat trasllat a la representació de la part agent, que l'ha contestat el 4 de desembre de 2000 demanant la confirmació de la sentència.

4.- Ambdues parts han demanat la substitució de la vista oral per escrits de conclusions, que han estat presentats el 12 de desembre de 2000 i el 10 de gener de 2001 respectivament, quedant tot seguit les actuacions vistes per a deliberar i decidir.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- La resolució de la CASS que va reconèixer al Sr. M.I.M. la pensió de vellesa va calcular-la d'acord amb l'article 35 del Reglament Tècnic, és a dir, en funció de les cotitzacions i punts adquirits a partir de la instauració del règim de seguretat social al Principat, comptabilitzant-li 4.602 punts. No obstant, en interposar el recurs administratiu contra la resolució citada l'assegurat va demanar ja l'aplicació de l'article 41 del Reglament Tècnic indicant que havia treballat des de juny de 1958 fins a setembre de 1964 i d'octubre de 1964 a novembre de 1967, aportant certificats signats

pels representants de les empreses a les quals es referia. La CASS, al resoldre el recurs en la resolució de 20 de desembre de 1999, només el desestima per no haver cotitzat de forma ininterrompuda però sense qüestionar l'al·legació d'haver treballat per compte d'altri abans de l'1 d'abril de 1968.

La primera vegada que la CASS ho posa en dubte és en contestar la demanda i la sentència considera que en no haver-se adduït aquesta manca de prova com factor d'exclusió dels beneficis de l'article 41 en via administrativa no es pot plantejar per primera vegada en seu jurisdiccional i, per tant, no el té en compte, la qual cosa motiva el primer motiu de greuge que fa valer la parapública en l'escrit d'apel·lació.

Aquesta Sala en la seva sentència núm. 00-50, de 18 d'octubre de 2000, ha dit que “en relació a l'exigència d'una activitat assalariada regular de seixanta mesos abans la posta en marxa del règim andorrà de seguretat social, s'acostuma a tenir per provada aquella amb els certificats que presenten els assegurats, emesos per l'empresari o per un successor en l'empresa quan s'ha de demanar la jubilació però referits a fets ocorreguts abans de 1968. Sense necessitat de dubtar de la veracitat d'allò que es certifica, convindria constatar-ne la realitat amb l'exigència d'altres proves més fefaents de que el treballador va prestar serveis per compte d'altri, ja que és obligació de la CASS fornir tot el material probatori com estableixen els articles 114 i 117 del codi de l'Administració”.

D'altra banda, la sentència 00-20, de 16 de maig de 2000, diu que l'eficàcia de la certificació emesa per l'empresari de que va tenir assalariat al treballador abans de la posta en marxa del règim de la CASS, “no es pot posar en qüestió, com pretén la representació de la CASS, si es té en compte que l'entitat parapública no va discutir en via administrativa l'aptitud del certificat per acreditar els extrems a que aquest es refereix, de manera que l'agent no va poder proposar en el seu escrit de demanda cap mitjà addicional orientat al mateix fi”.

En aplicació d'aquesta doctrina al cas concret que analitzem, és clar que a qui correspon verificar la realitat que l'assegurat intenta demostrar amb els certificats privats de treball és a la CASS, però ho ha de fer en la via administrativa quan per primer cop se li planteja l'aplicació de l'article 41 del Reglament Tècnic, donant la possibilitat a l'assegurat de presentar altres proves complementàries o cercant-les d'ofici per tutelar tots els interessos dels seus assegurats; el que no és jurídicament admissible és consentir en via administrativa el contingut d'uns documents i posar després en dubte davant la jurisdicció allò que els documents indiquen, per la qual cosa s'ha desestimar el motiu exposat.

Tercer.- L'altre motiu de greuge que planteja la representació de la CASS en aquesta alçada és la de la manca de cotització ininterrompuda per part de l'assegurat, que no va cotitzar en els períodes següents: gener de 1971; d'abril de 1971 a setembre de 1971 i d'abril de 1972 a gener de 1973. Aquesta qüestió ha estat resolta reiteradament per aquesta Sala en sentències 99-30, de 20 d'octubre de 1999; 00-20, de 16 de maig de 2000; 00-31, de 13 de juliol de 2000; 00-32, de 18 de setembre de 2000; 00-48, de 13 de novembre de 2000; 00-50, de 18 d'octubre de 2000 i 00-55, de 18 de desembre de 2000, en sentit desestimatori dels arguments i pretensions de la CASS.

En les sentències citades, i en altres -com la 96-07, de 6 de març de 1996, 96-20, de 8 de maig de 1996, 99-01, de 29 de gener de 1999- aquesta Sala ha palesat el caràcter transitori i excepcional del primer paràgraf de l'article 41 del Reglament Tècnic, ja que va nàixer per tal de donar cobertura social a la situació de moltes persones que s'havien de jubilar després de l'entrada en vigor del règim andorrà de seguretat social i no havien pogut reunir, per raó d'edat, les cotitzacions exigibles.

En consonància amb aquesta raó de ser del règim que estableix el precepte, la CASS demana una interpretació finalista del mateix i sosté que per gaudir de la pensió esmentada cal haver cotitzat ininterrompudament fins l'edat de la jubilació ja que una interpretació que permeti obtenir la pensió per la simple suma de cotitzacions porta a resultats discriminatoris per altres assegurats que han cotitzat més i no compleixen altres requisits de l'article 41 per beneficiar-se'n, atenta contra l'equilibri financer del sistema de seguretat social i es desvincula completament de la finalitat per la qual fou redactat aquest article.

Aquesta Sala ja ha posat en relleu les conseqüències que produiria l'acceptació de la tesi que sosté l'entitat apel·lant. La sentència 99-30, de 20 d'octubre de 1999 va dir que l'exigència de continuïtat en les cotitzacions o, el que és el mateix, de cotització no interrompuda, "introduiria una gran dosi d'incertesa en l'aplicació de l'article 41 perquè resultaria francament difícil determinar quan aquesta continuïtat es dona o no de manera estable o quines causes podrien justificar la no estabilitat en la continuïtat com a via per poder accedir a la pensió".

Per tot el que s'ha exposat, no correspon variar el criteri d'aquesta Sala, mantingut en les sentències que han estat citades en aquesta resolució.

Quart.- Cal, per tant, desestimar el recurs de la CASS sense fer cap pronunciament sobre les despeses d'aquesta segona instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix desestimar el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de la Caixa Andorrana de Seguretat Social contra la sentència 2000-85, de 28 de setembre de 2000, que es confirma, sense fer cap pronunciament sobre les despeses d'aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.